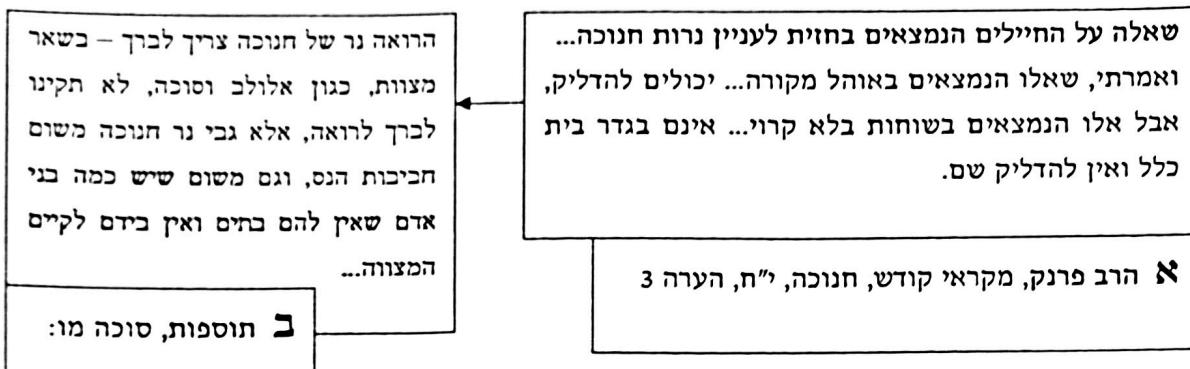

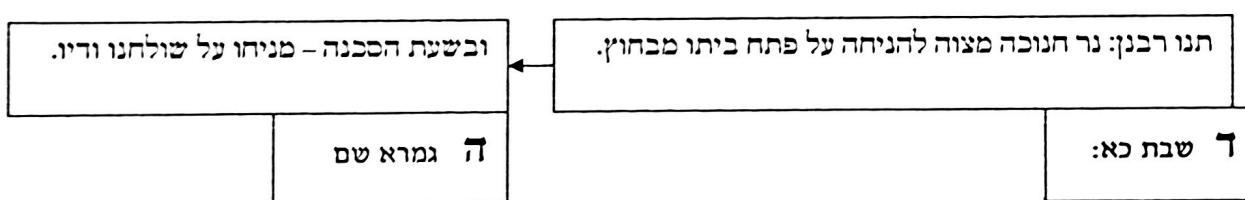
למי מאיר או רחמנויות?

בית בוחנה

נרות חנוכה הם זכר למנורת בית המקדש, ופעלו אז הכהנים הקדושים להעלות את כל ישראל למדרגת הכהנים, שתהיה גם המנורה שבפתח כל בית בישראל בכל מקום שהוא כמנורת בית המקדש, וכל אחד בישראל עומד ומדליק את הנרות, הרי הוא ככהן המدلיק את נרות הקודש בבית המקדש.

ג' הרוב חרל"פ (מועדיו הראי"ה, עמ' כסו)

בעתים נורמליות, הנט מרגניים בקרבתו אומץ של הכרה פומבית: ידוע כל בא עולם המתהילכים בארץ החיים, כי או רעuls לנו, ומאתנו קרניות להנair בהם... וממצוות נר חנוכה, הסמל הקדוש הזה, היא להניחה על פתח ביתו מבחוץ...
 אמן, בשעת הסכונה, בזמן שרחות רשות מנסבות בעולם, שראה פראות על ישראל ועל גוזע המקדש... או יפנה ישראל אל ביתו ואל שולחנו, אל קנייני תרבותנו הפנימית... והנر הזה, סמל נצחינו מניחו על שולחנו, להאיר על ידו את אורת חייו והארת נשפטנו...
ו' הרוב קוק, מאמרי הראי"ה, א' 150

מצוות חנוכה נר איש וביתו: ורקה, מה נשתנה מכל המצוות, ומה עניין המצוות להבית?... ויש לומר, כי בהתאם לכל כוחות האדם ובני ביתו השיכין אליו, יוכל לקיים המצוות בשלימות יותר...
ז' שפת אמרת, חנוכה, תרל"ד

המלחמה: תפילה יהודית המכבי (מכבים א', פרק ד):
ויתפלל אל ה' ויאמר: ברוך ה' אלקינו ישראל הגואלנו מיד צר. הסגرت את הענק ביד דוד עבדך. הסגرت את חיל הגויים ביד יהונתן בן שאול ונושא כליו. הסגר גס עתה את המחנה הזה ביד עמך. ישראל ייבשו ויכלמו ברוב כוחם. תן מורך לבבבם ותפל עליהם אימתה ופחד ושברם ואבדם. הפילם בחרב אהוביך ויודיע שמק נזמר לך שיריה תהילתך.

פורים:

אסתר ט, ג:

וكل שרי המירוע והאחסן רפנס והפחחות ועשוי המלוכה אשר למלך מנסאים את היהודים כי נפל פחד מחרדי עלייהם.

שבת כב:

טהיב רב ששת: (ויקרא כ"ד) מוחץ לפוכת העדר יערך, וכי לאורה הוא צרך והלא כל ארבעים שנה שהלכו בני ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו; אלא עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל. מאי עדות? אמר רב: זו נר מערבי, שנutan בה שמן כמתה חברותיה, וממנה היה מליך ובה היה מסיים.

דברי הימים ב', ז:

(א) וככלות שלמה להתפלל והאש ירדה מהשמים ותأكل העלה והזבחים ובבוד ה' מלא את הבית;
(ב) ולא יכול הכהנים לבוא אל בית ה' כי מלא בבוד ה' את בית ה':
(ג) וכל בני ישראל ראים בקדחת האש ובבוד ה' על הבית ויקרע אפים ארצה על הרצפה וישתחו והזרות ליקוק כי טוב כי לעולם חסדו:

מגילת תענית בתרא:

בשטונה עשר בו [באב] כבה נר מערבי ביום אחד.

רש"י שבת כב:

...והכי תנן (תמיד לג, א): נכנס ומצא נרות מזרחים דולקות - מדשן המזרחי ומניית את המערבי דולק, שמננו מליך את המנורה בין העربים, מצאו שכבה, כgon משנת שמעון הצדיק - מליקו מטויחת העולה...

יונים נקבצו עלי איזי בימי חשמניים. ופרוץ חומות מגדי וטמאו כל השמנים. ומנותר קנקנים נעשה נס

לטושניים. בני בינה ימי שמונה קבשו Shir ורננים:

חשוף זרע קדשׁ וקרב חז היושעה. נקס נקמת דם עבדיך מאמה הרשעה. כי ארקה לנו השעה. ואין חז לימי הרעה. דחה אידמון בצל צלמוון הקם לנו רועה שבעה: